

உ
சுவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

Acc. No. 43418.

சுத்தாரந்தம்

“ஆனைமுகன் அறுமுகன்! அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள்ளாடு”

மலர் சு	ஸ்ரீமுக ஆண்டு ஆனித் திங்கள் 1933 வு ஜூன்	இதழ் சு
---------	---	---------

ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள்
அறுபதாமாண்டு நிறைவு விழாவில்

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தினர்

ச ம ர் ப் பி த் த

உபசரிப்புப் பத்திரம்

நேரிசை யாசிரியப்பா

- ஆற்று மணல்நீர்த் துளியினும் பலவென
போற்றும் புலவர்சொற் கேற்றப் பெற்றிய
பெண்ணைகுழந் தலைக்கும் தெண்ணீர்க் கோவல்
ஆதி னத்தறச் சோதிறற் சுடரினை
- 5 இருந்தரு ளும்இறை பொருந்தும் பாதிரிப்
புலியூர் மடத்தினின் ரொளிதரும் அடிகள்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவசண்முக மெய்ஞ் ஞான
சிவாசாரிய சுவாமியாம் பெரும்பேர்
அவத்தின ரும்புகழ் தவத்துமிக் குடையாய்!
- 10 பார்தாழ்ந் தெழுந்த சிறந்தநற் புலமைய!
பதிபசு பாச மெனப்பகர் முன்றின்
விதியறிந் தமைந்து விளங்குமெய்ம் முனிவ!
தண்டமிழ்ப் பண்டையோர் கொண்டநன் நெறியின்

முடிந்த முடிபினை முந்துற ஆய்ந்து

- 15 சொல்லின் வளமொடு சொல்லுந் திறத்தான்
பொருளின் பெருக்கொடு அருளுமோர் அழகான்
தொடுத்த மொழியினில் எடுத்துக் காட்டி
ஒசையின் ஒழுக்கிற் பேசும் பெற்றியான்
தெள்ளித் தெளிந்த ஒள்ளிய பொருளினைக்
- 20 கொள்ளுவோர் கொளும்வகை உள்ளத் துணர்ந்து
அள்ளி யளித்து வள்ளற் பெரும்பேர்
கொள்ளக் கிடைத்த வெள்ளை மனத்தாய் !
பெய்துரைத் தலிற்பெருங் கைவரு தவத்து
இரண்டா மவரிலா இருபெரு முதல்வ !
- 25 பெற்ற இன்பம் பெறுகவை யகமென
இடம்பல சென்று கடன்பணி யாற்றியும்
துண்டுப் பிரசுரத் தொண்டுமேற் கொண்டும்
கனிதரு கருத்தை மனிதர்தா மடைய
பேசியும் எழுதியும் பிறெப் பாடியும்
- 30 பேசிடும் சைவப் பிரசுரர்ப் பயிற்சிப்
பள்ளி நிறவும் ஒள்ளிய கருத்தினாய் !
வீரசை வக்குலம் விளங்குவை எனினும்
மேல்கீழ் என்னப் பால்வகை நாடாது
நிறையும் அருளும் பொறையும் மேற்கொடு
- 35 தாயினு மினிய மேவிய அன்பினில்
கற்றவர் மற்றவர் அற்றவர் பற்றலர்க்
குற்றவ ராகியும் உற்றன கனைந்தும்
கடிக் குலாவி நாடிய நிலைந்து
அருப்பால் எனும்படி பொருட்பா லூட்டி
- 40 மக்களுக் கின்பம் மிக்க விளைப்போய் !
ஆயிரத் துத்தொள் ளாயிரத் தைந்தில்
மறைத்திரு வாளர் மறைமலை யடிகளான்
மடத்துநீ நிறுவின மகாசமா சத்தான்
சித்தாந் தத்தேன் அருந்தினர் சிலரெனும்
- 45 குறைவது நீக்கி நிறைவு செய்தனைநீ
அறிவிய லனையொடு அன்புநட் புரிஇ
புத்தா டையணி சித்தாந்த சமாச
வெண்ணெய் நல்லூர் வேலூர் கடலூர்
சென்னை புதுவை செறிதரு நம்முர்
- 50 ஆண்டுவிழாவினில் பூண்டனைத் தலைமை
அறுமுறைத் தலைவ ! அறுமுகற் றெழுவோய் !
அறுபது ஆண்டுகிற் றருமித் திருநாள்
ஒருபதி னுறில் உலகுவிட் டெய்த

ஞானசம் பந்தர்க் கானநற் பெருநான்
55 ஞானியார் என் றுமிஞ் ஞாலத் திருக்கவும்
ஞானசம் பந்தர் ஞாலசம் பந்தம்
எதற்கென் றனன்போல் துதற்கட் பெருமான்
ஆதலிற் கெடில மணல்நீர்த் துளியினும்
முழுமுதற் பெருமான் முகிழ்க்க

60 பல்லாண் பல்லாண் பல்லாண் பல்லாண்டே*

திருப்பாதிரிப்புலியூர்
ஸ்ரீமுகஸ்ரீ ஷைகாசிமா உளவ
மூலத்திருநாள்,
9-6-1933.

இங்ஙனம்

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தினேம்.

தந்தைதாய்ப் பேண்†

[G. கலியாணம், B. A., Dip. Ec.,]

இந்த சைவ இளைஞர் கூட்டத்தில் நான் ஏதோ பேசவேண்டுமென்று என் னைப் பணித்ததற்கு இணங்கித் “தந்தைதாய்ப் பேண்” என்னும் பொருள் அதற்குப் பொருத்தமாயிருக்கும் என்ற எண்ணத்துடன் அதைப் பற்றி உங்கள் முன் பேசத் துணிந்தேன். “தந்தைதாய்ப் பேண்” என்பது நம் அருந்தமிழ் மூதாட்டியாம் ஓளவைப் பிராட்டி ஆத்திச்சூடியில் அருளியதென்பது அனைவரும் அறிந்ததொன்றும். சாதாரணமாய்ப் பள்ளியில் கற்போரெல்லாம் “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”, “மாதாவை ஒருநாளும் மறக்கவேண்டும்” என்று படித்திருப்பார்கள். திருக்குறள் முதற்பாட்டிலும் “அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு” என்பது ஆசிரியருடைய தாயையும் தந்தையும் குறிக்கிறது என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் இந்த மூன்று கூற்றுக்களிலும் தாயைப்பற்றி முதலில் கூறியிருக்க, இப்போது நான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திலோ தந்தையை முதலில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் தாய் தந்தையர் இருவரையும் காப்பாற்றவேண்டி யிருந்தாலும், தந்தை தாயைவிட வயோதிகனாக இருப்பதாலும், உத்தியோகம் முதலிய அலுவல்களில் ஈடுபட்டு இளைத்திருக்கக் கூடுமானபடியாலும், துள்ளித் திரிகின்ற காலத்துத் தடுக்கடக்கிப் பள்ளிக்கு வைத்ததனால் அதிகமாய்க் குழந்தைகள் அன்புக்குப் பாத் திரமாயிருப்பது கஷ்டமானபடியாலும், அவனைக் காப்பாற்றுவது மைந்தர்களின் முக்கிய கடமை என்று வற்புறுத்தவே ஓளவை மூதாட்டி தந்தையை முதலில் சொல்லியிருக்கிறார் போலும்.

*இப்பாவை யாத்தவர் - திரு. ந. மு. வேங்கடசாமி ஈட்டார் சீடனார் லால்குடி மருதனார்.

†சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் 27-ம் ஆண்டு நிறைவு விழாவை யொட்டி நடந்த சைவ இளைஞர் கூட்டத்தில், திரு. தி. கு. தி. காராயணசாமி நாயுடு அவர்களின் தலைமையில் யான் பேசியதன் சுருக்கம்.

மைத்தர்கள் தந்தையை ஆலமரத்தை வீழ்கள் தாங்குவதுபோல் காப் பாற்ற வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இளவரசனொருவன் தன் இளமையைத் தன் தந்தைக்குக் கொடுத்து, தந்தையின் முப்பைப் பெற்றுக் கொண்டதாகக் கூறும் கதை தந்தையிடத்து மகன் காட்டும் நன்றி யறிதலைக் காட்டுகிறது. பிஷ்மர் தன் தந்தையாகிய சந்தனுக்காகவே பிரமசரிய விர தம் பூண்டதாகப் பாரதம் கூறுகிறது. இவைகளால் முற்காலத்தில் மைந் தர்கள் தந்தையிடம் காட்டிய அன்பைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்கிறோம். ஆனால் இக்காலத்தில் அப்படியெல்லாம் செய்யாவிடினும், தமிழ் மறையிற் கூறியபடியாவது செய்யலாம். அதாவது “மகன் தந்தைக் காற்று முதலி இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல் என்னும் சொல்” என்று சொல்லும்படி நடந்துகொள்ளலாம். ஆனால் திருக்குறளில் தந்தை மகனுக்குச் செய்ய வேண்டிய உதவியும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. நான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திலே எப்படிப்பட்ட தந்தையாக இருந்தாலும், தாயாக இருந்தா லும் அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது மக்கள் கடமை என்பதை வற் புறுத்தி யிருக்கிறது. இராமாயணத்தில் இராமர் தமது சிற்றன்னை முலமாகத் தந்தை வெளிப்படுத்திய கட்டளையைக்கூட சிரமேற் ருங்கி காட்டிற்கு ஏகத் துணிந்ததாகக் காட்டியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. ஏனென்றால் சன்ற தாய் தவிர ஊட்டிந்தாய், கைத்தாய், செவிலித்தாய் முதலியவர்களைக்கூட மகன் காப்பாற்றவேண்டியது என்பது மறக்கொணாது. ஆனால் நாம் சாதா ரணமாய் சன்ற தாயைச் சிலாிக்கிறோம். திருவள்ளுவரும் “சன்றபொழு திற்பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்” என்றுகாட்டி யிருக்கிறார். “சன்ற ஞானினும் இனிது வந்தனன்” என்று புறநானூற் றில் வருகிறது. பட்டினத்தாரும் “ஐயிரண்டு திங்களாய்...” என்னும் தொடக்கத்த பாட்டிலும் பெற்ற தாயைப் பாராட்டுகிறார். பாலுட்டுந் தாயைப்பற்றி திருப்புகழில் “வந்த பசிதனை யறிந்து முலையமுது தந்து முதுகு நடவிய தாயார்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. நம் மணிவாசகப் பெருந்தகை “பால் நினைந்துட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து” என்று கிதந்தோதுகிறார். “தாயினும் இறிய நினைச் சாண் அடைந்த ளாயேன்” என்று தாயுமானவரும் தாயின் அன்பைச் சிலாிக்கிறார். இதனாலேயே “தாய் சொல் துறந்தால் வாசகமில்லை” என்ற வாக்கு எழுந்ததுபோலும். இவ்விடத்தில் வாசகம் என்பதற்கு (வாச+அகம்) வசிக்க வீடு என்ற பொருளும் கொள்ளலாம் போலத் தோன்றுகிறது. அதேமாதிரி எல்லா மந்திரங்களைவிட தந்தையின் கட்டளையே விசேஷ மென்று குறிக்க “தந்தைசொன் மிக்க மந்திரமில்லை” என்று பழமொழி வழங்குகிறது. பெரிய மகனிடத்தில் தந்தைக்கு அன்பு அதிகம் என்றும், இளைய மகனிடத்தில் தாய்க்கு அன்பு அதிகம் என்றும் “முத்த மகனிடத் தார்வம் சன்றெடுத்த பிதா மகற்கு” என்ற பாட்டில் ஒரு கவி கூறுகிறார். இதனாலேயே சிவபெருமானுக்கு விராயகரிடத்தில் அன்பு அதிகம் என்று காட்டுவதற்காக அவருக்கு ஒரு மாங்கனி கொடுத்ததாகச் சொல்வர். ஆனால் பொதுவாக எல்லா மக்களிடத்தும் தாய் தந்தையர்க்கு ஒரே வித

மான அன்பு உண்டு என்று திண்ணமாகச் சொல்லலாம். இதனால்தான் இராமலிங்க அடிகள்,

“தடித்தவோர் மகனைத் தந்தையின் டடித்தால் தாடிடன் அணைப்பன்தா யடித்தாற்
பிடித்தொரு தந்தை யனைப்பன்துங் கெனக்குப் பேசிய தந்தையும் தாடி
பொடித்திரு மேனி அம்பலத் தாடும் புனிதநீ யாதலால் என்னை
அடித்தது போதும் அனைத்திடல் வேண்டும் அம்மையப் பாவினி யாற்றேன்”

என்றருளியுள்ளார். கடவுளுக்கு அம்மையப்பன் என்று பெயர் இருப்பது தந்தை தாய்க்கு மக்களிடத்தில் உள்ள அன்பைக் காட்டுகின்றது. “அம்மையப்பனு யுயிருக்காதாரமாய் நிறைந்த செம்மை சிவன் தான் என்கிரம்” என்பது வள்ளலார் சாத்திரம். ஆகவே, நாம் தாய்தந்தையரை அவர்களுடைய முதுமைப் பருவத்தில் காப்பாற்ற வேண்டியது தலையாய கடன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அது செய்ந் நன்றி கொன்றதாகும் என்றும், மற்ற நன்றி கொல்வதைவிட இது மிகவும் பாதகமாகும் என்றும் திருவள்ளுவர் “எந் நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம், உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்று சொல்லி யிருக்கிறார்.

இது தவிர, தந்தை என்பதற்கு அறம் என்றும், தாய் என்பதற்கு அன்பு என்றும் பொருள் கொண்டு “தந்தைதாய்ப்பேண்” என்பது பொதுவாக இந்த பூமியிலுள்ள யாவரும் கவனிக்க வேண்டிய கடமையைக் குறிக்கிறது என்று சொல்லலாம் எனத் தோன்றுகிறது. மேலும், நமது தந்தையாகிய சிவன் அறத்தைக் குறிக்கும் விடையை ஊர்தியாகக் கொண்டபடியாலும், தாயாகிய உமை “சிவனுக்கு அன்பு அருள் அம்பிகை” என்று திருப்புகழில் கூறப்பட்டிருப்பதால் அன்பே உரு என்று கொள்வதும் இழுக்காகாது. அன்பிற்குத் தாயையே கூறுவது வழக்கம். “தாயொக்கும் அன்பில்” என்றும், “தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே” என்றும் வருவது காண்க. “அறத்திற்கே அன்பு சார்பென்ப” என்பதற்கு அறமாகிய சிவன், தனக்குச் சார்பாக அன்பாகிய உமையை இடப்பாகத்திற் கொண்டு மங்கை பங்கை விளங்குகிறார் என்ற பொருள் தோனிக்கிறதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஆகவே “அன்பேசிவம்” என்று திருமூலர் கூறி யிருப்பது உமை வேறு சிவம் வேறு அல்ல என்று குறிப்பதுடன், அறமாகிய சிவம் அன்பாகிய உமையின் உதவியின்றி இயங்காது என்றும் சொல்லலாம் எனத் தோன்றுகிறது. ஏனென்றால் அன்பில்லா அறம் பயனில்லாதவாறு போல. மேலே சொல்லிய தந்தைதாய், அறம் அன்பு ஆகிய சிவம் உமை என்ற கொள்கையை அங்கீகரிப்பவர்கள், “அருள் என்னும் அன்பின் குழவி” என்பதற்கு முருகராகிய அருளைப் பயந்த உமை யென்னும் அன்பு என்று பொருள் கொள்வதற்குப் பின் வாங்கமாட்டார்கள். ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் ஷண்முக கவசத்தில் முதற் பாட்டிலேயே “என்னருள் ஈசனான” என்று காட்டி யிருப்பதால் முருகரை அருள் என்று சொல்வது பொருந்தும். ரிபுகிதையிலும் “அருள் வடிவே அருள் வடிவாம்பேசன்சேயே” என்றும் முருகரைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே, நாம் முதலில் ஓளவையார் சொன்னபடி அறஞ் செய்ய விரும்பி, அன்பை வெளிப்படுத்தி, அருள் எனத் திகழுமாறு செய்யவேண்டு வது நம்முடைய கடமை என்பதை சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். “அராப்புனைவேணியன் சேய் அருள் வேண்டும்” என்னும் கந்தராலங்காரப் பாட்டில் முருகர் அருள் அவசியம் என்று காட்டி யிருப்ப தால், முதலில் அராப்புனை வேணியனாகிய அறத்தையும், பிறகு அவனு டைய துணையாகிய உமையென்னும் அன்பையும் கடைப்பிடித்தால் முருக ராகிய அருள் வெளிப்படும் என்று திண்ணமாகச் சொல்லலாம். ஆகையால் “தந்தை தாய்ப்பேன்” என்பது, தந்தை, தாய், சேய் ஆகிய முன்றையும் “ஒரு மொழி யொழி தன்னினங் கொளற்குரித்தே” என்றபடி கொள்ள லாம். அப்போது “போருளாளர் என்பார் கறவையும் சுன்றும் போல்வார் பிறர்க்கிடர் காண்பாராயின்” என்று கம்பர் சொல்லிய நிலையை அடையலாம். அத்தகைய நிலையை நீங்கள் எல்லாரும் அடையும்படி எல்லாம் வல்ல இறை வனை வழுத்தி என் பேச்சை முடிக்கின்றேன்.

அகரமும் முதலும்

[கச்சி - முனிசாமி உடையார், B. A.,]

அகரமும் முதலும் என்ற தலைப்பின் கீழ் எல்லா மொழிகளிலும் சிறப் பாகத் தமிழிலும் அகரம் முதலெழுத்தாய் இருக்குந் தன்மையைப் போல் இறைவன் உலகத்திற்குத் தலைவனுயிருத்தலை ஒப்பு நோக்கிக் கூறிப் பின்பு அகரத்திற்கும் மற்ற எழுத்துக்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தால் உயிருக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள அத்துவித சம்பந்தத்தைச் சிறிது கிளக்குவாம்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தமிழ் மக்கள் கல்வி, ஒழுக்கம், அரசியல், வணிகம், போர்த்தொழில் முதலிய துறைகளில் தலை சிறந் திருந்தனர் என்பது இக்காலத்துக் கிடைத்துள்ள பல சான்றுகளால் போதரும். அவர்கள் புகழ் ஒருகாலத்தில் உலகம் முழுவதும் பரவியிருந் தது என்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. சமய வாழ்க்கையிலும் மற்ற எக்கட்டத்தானாக் காட்டிலும் சிறந்திருந்தனர். பண்டைத் தமிழ் மக்களைப்போல் மற்ற எப்பிரிவினரும் துண்ணிய தத்துவ ஆராய்ச்சியில் ஒரு முடிந்த நிலைக்கு வந்திலர் என்றே கூறலாம். அவர்கள் அமைத்த சிவ சிங்க வழிபாட்டின் தட்பங்களை உற்று நோக்குழி இவ்வுண்மை விளங்கும். அஃது இற்றை ஞான்று மேல் நாட்டார் செய்துவரும் விஞ்ஞான சாத்திர ஆராய்ச்சியினின்றும் புலனாகும். தமிழர் மொழியும் உலகத்தில் மிக்க பழமை வாய்ந்தது. பிறமொழியினின்றும் தோன்றாது, தனக்கு உவமை தானேயாய், இயற்கை ஒலிகளே கிரம்பப் பெற்றதாய், பல மொழிகளுக்குத் தாயாய், யாரும் எளிதின் கற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாய் அமைந்துள்ள அம் மொழி தெய்வ மொழி என்று கூறுதற்கும் நாமுக்குமோ! அம்மொழியின்

ஒலி வடிவையும், வரிவடிவையும் தோற்றுவித்த பண்டைத் தமிழ் மக்களின் முற்றிய அறிவும் துண்ணிய ஆராய்ச்சியும் எடுத்துக் கூறும் இயல்பினதோ! அவர்கள் அமைத்துள்ள அகரத்தின் வரிவடிவு மிக்க துட்பமானது.

இச்சிறப்பு நோக்கியே தமிழர் இறைவனை அகரத்தோடு ஒப்பிட்டுள்ளனர். நச்சினார்க்கினியர் “இறைவன் இயங்கு திணைக் கண்ணும், நிலைத் திணைக் கண்ணும், பிறவற்றின் கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்கு மாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல அகரமும் உயிர்க் கண்ணும் தனி மெய்க் கண்ணும் கலந்து அவற்றின் தன்மையாயே நிற்கும் என்பது சான் றோர்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தது” என்று கூறினர். மேல் வரும் பாக்களும் இவ்வுண்மையையே வற்புறுத்துகின்றது நோக்கற்பாலது:—

“அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே யுலகு” —வள்ளுவர்.

“அகர முதலான அணியாப்ப னூரானே” —சம்பந்தர்.

“அக்கரங்க ளின்றும் அகர உயிரின்றேல்” —மெய்கண்டார்.

“அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும்
நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்த” —நீருவருட்பயன்.

“அகர உயிர்போல் எவ்வுயிரு மானபிரான்” —நாயுமானவர்.

“அகரமென அறிவாகி உலகமெங்கு மமர்ந்த” —விநாயக புராணம்.

இனி அகர எழுத்து இறைவனோடு ஒத்திருக்கின்றதை ஆராய்வாம். எல்லா மொழிகளிலும் எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் அகரம் முதலாயிருப்பது போல், சேதன உலகம் அசேதன உலகம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இறைவன் முதல்வனாய் இருக்கின்றான்.

அகரம் மற்ற எழுத்துக்களைப்போல் விகாரமடையாது இயற்கை ஒலி யால் பிறத்தலால், விகாரமடைந்து நிற்கும் மற்ற எழுத்துக்களுக்குத் தலைமை எய்தி யிருத்தல் போல் இறைவன் செயற்கை யுணர்வானன்றி இயற்கை யுணர்வால் முதல்வனாய் இருக்கின்றான். அகரம் வாயை அங்காத்தல் மாத் திரையானே பிறக்கும். மற்ற எழுத்துக்கள் அங்காத்தலோடு இதழ் குவித்தல் முதலிய முயற்சிகளால் விகாரப்பட்டு நிற்கும். அதுபோல் இறை வனும் பஞ்சபூத சேட்டையால் விகாரப்படாது தத்துவங் கடந்த முதலாய் விளங்குகின்றான்.

மற்ற எழுத்துக்கள் முயற்சி முதலியவற்றால் விகாரம் எய்துழியும் அகரமின்றி இயங்குந் தன்மையனவல்ல. அவைகள் பிறத்தற்கு இதழ் குவித்தல் முதலிய முயற்சிகளுடன் அங்காத்தலும் இன்றியமையாதது. மெய்எழுத்துக்களிடத்தும் அகரம் விரவியிருக்கின்றது. இஃது “மெய்யின் இயக்கம் அகரமோடு சிவனும்” என்னும் சூத்திரத்தான் போதரும். அஃதேபோல் இறைவனின்றி சேதன அசேதன உலகங்கள் இயங்கா என்பது வெள்ளிடைமலை. உயிர்கள் பொறி முதலியவற்றோடு கூடி நிற் பினும் இறைவன் அருள் இன்றி எப்பொருளையும் உணரா. அவன் ஆட்டு வித்தாலன்றி யாதொன்றும் ஆடா.

“மருவிச் சொழியி லொன்றும் மாபுத னென்றி லொன்றும்
சருவிகன் னான்கும் சீங்காக் கலாதிகள் ஐந்தும் கூடி
ஒருபுல னாகரு மிந்த ஒழுங்கொழிந் துயிரும் ஒன்றைத்
தெரிவுறு தவனொழிந்தத் திங்களும் செயலி லாவே”

“அவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லால்.”

என்பன இதற்குச் சான்றாகும்.

அகரம் மற்ற உயிர்களோடும் மெய்களோடும் கலந்திருந்தும் தான்
கிறிதும் விகாரமடைகிறதில்லை. “மெய்யோடியையினும் உயிர் இயல்திரியா”
என்னும் சூத்திரம் இவ்வுண்மையை விளக்கும். இறைவனும் உலகத்தோடு
கலந்திருப்பினும் தான் கிறிதும் பாசத்தால் விகாரமடைகின்றதில்லை. உல
கத்தோடு கிறிப்பினும் அப்பாலாயிருக்கின்றான்.

“பரனுயிர் உணர்வொடு பாச பேதமும்
விரவுறு தெங்கனும் மேவுமுன் மையே.”

அகரம் பொருள் தன்மையால் வேறுகவும், மற்ற எழுத்துக்களோடு
விரவி கிற்றலால் அவையாயும், மற்ற எழுத்துக்களை இயக்குவித்தலால்
அவைகளுடனாயும் விளங்குகின்றது. இறைவனும் தத்துவங் கடந்து நிற்குந்
தன்மையால் உலகத்திற்குப் புறம்பாயும், இயங்கு திணைக்கண்ணும், நிலைத்
திணைக் கண்ணும், அவற்றின் தன்மையாயிருத்தலால் அவையாயும், அவற்
ரோடு கலந்து இயக்கு வித்தலால் உடனாயிருக் கின்றான். “அவையே
நானேயாய்,” “உலகெலாமாகி, வேறாய் உடனாமாய்” என்பன போன்ற
மெய்சொழிகள் இதை விளக்குகின்றன.

அகரம் முதல் என்றதனால் இறைவனுடைய சொரூப நிலையும் தடத்த
நிலையும் உணரப்படுகின்றன. சொரூப நிலையாவது இறைவன் குணங்குறி
செயல்கள் இல்லாதவனாய் நிற்கும் நிலை. தடத்த நிலையாவது மலத்தோடு
கட்டுண்டுள்ள பசுக்களை அம்மலத்தினின்றும் விடுவித்து விடுபேறறிக்க
வேண்டும் என்னுங் கருணை மேலிட்டால் அவர் சத்தி சதாசிவம் முதலிய
திருமேனிகளைத் தாங்கிப் படைத்தல், அறித்தல், அழித்தல் ஆகிய தொழில்
களைப் புரியும் நிலை. எனவே அகரம் முதல் எழுத்தென்பதனால் அஃது
விகாரமின்றி இயல்பாகவே நாத மாத்திரையின் விளங்குந் தன்மையால்
அதன் சொரூப நிலையை வெளிப்படையாகவும், விகாரப்பட்ட மற்ற எழுத்
துக்களை இயக்கவேண்டி அவற்றோடு விரவியிருக்குந் தன்மையால் அதன்
தடத்த நிலையைக் குறிப்பாகவும் உணர்த்தப் பெற்றும்.

எழுத்துக்களெல்லாம் அகரத்தை முதலாக உடையதுபோல் இறைவன்
உலகங்களுக்கெல்லாம் முதல்வனாயிருக்கின்றான் என்னுங் கூற்றால் பதிபசு
பாச உண்மை விளங்குகின்றது. அகரத்தைப் பதிக்கும், ஏனைய உயிர்
எழுத்துக்களைப் பசுக்களுக்கும், மெய்எழுத்துக்களைப் பாசத்திற்கும் ஒப்பு
கொக்கலாம். அகர உயிர் சிவனிய ஏனைய உயிர்கள் மெய்யெழுத்தோடு
சேர்க்கே மற்ற எழுத்துக்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இறைவன் சேதன
உலகமாய் பசவுக்கும், அசேதன உலகமாய் பாசத்திற்கும் தலையாயிருந்து

தன் ஆணையால் சேதன உலகத்தை அசேதன உலகத்தோடு ஒட்டியே படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில்களை இயற்றுகின்றான்.

இதுகாறும் அகரமும் முதல்வனும் ஒளிவடிவால் ஒத்திருந்தலை நோக்கினும். இனி அகர எழுத்தின் வரிவடிவிலுள்ள தன்மையையும் சிறிது ஆராய்வாம். தெய்வமொழியாம் தமிழில் எல்லா எழுத்துக்களிலுமுள்ள வரிவடிவானது அகரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. காசித்தத்தில் வெட்டி எடுக்கப்பட்ட அநேக அகர எழுத்துக்களைப் பல துண்டுகளாக்கி மற்ற எழுத்துக்கள் யாவற்றையும் அமைத்து விடலாம். இறைவனது திருமேனி பிரணவமென்று அறிந்தோர் கூறுவர். அஃது வியஷ்டிப் பிரணவம் சமஷ்டிப் பிரணவம் என இருவகைத்து. வியஷ்டிப் பிரணவம் அகர உகர மகரமாய் விரிந்தும், சமஷ்டிப் பிரணவம் அகர உகர மகரங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒம் என்றும் உள்ளதென்பர். எனவே வியஷ்டிப் பிரணவமான அகர உகர மகரங்கள் சமஷ்டிப் பிரணவமான ஒம் என்னும் ஒலி வடிவத்தில் அடங்கி யிருக்கின்றன. அகரவடிவில் உகர மகரங்கள் அடங்கி யிருக்கின்றன. அகரத்தின் மேற்புறத்தில் உகரமும் கீழ்ப் புறத்தில் மகரமும் காணக் கிடக்கின்றன. இம்மட்டோ! எல்லா மந்திரங்களும் பிரணவத்தில் அடங்கி யிருத்தல்போல் எல்லா மந்திரங்களுடைய வரிவடிவங்களும் அகர உயிரில் அடங்கி யிருக்கின்றன. ஐந்து அகர எழுத்துக்களைத் தக்கவாறு சுத்தரித்து அமைத்தால் ஐந்தெழுத்தும், ஆறு அகரங்களைக் கொண்டு ஆறெழுத்தும், எட்டு அகரங்களைக்கொண்டு எட்டெழுத்தும் அமைக்கலாம். இந்நுட்பத்தை யுணர்ந்தவே அறிவிற் சிறந்த பண்டைத் தமிழர் தம்மொழியின் எழுத்துக்களுக்கு வரிவடிவங்கள் அமைத்தபோது பகரம், டகரம், ரகரம் முதலியவைகளிலுள்ள எளிய வரிவடிவங்களைப் போலாது முதலெழுத்தாகிய அகர உயிருக்கு அவ் வரி வடிவத்தை அமைத்தனர்.

இனி அகர உயிருக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள ஒப்புக்களான் அறியப்படும் அத்துவித உண்மையைச் சிறிது விளக்குவாம். உலகத்தில் மூன்று பொருள்கள் அனாதியாய் உள்ளன. அவை பதி, பசு, பாசம் என்பனவாம். சேதனப் பொருளாகிய உயிர்கள் பசுவாம். அசேதனப் பொருளாகிய உலகம் பாசமாம். இவ்விரண்டையும் தக்க முறையில் இயக்குவிக்கும் இறைவன் பதியாம். பதிக்கும் பசுவுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை அபேதம், பேதம், பேதாபேதம் என்று மூன்று நிலையிற் கூறி உலகத்தில் பல சமயப் போர்கள் நிகழ்கின்றன. சைவ சித்தாந்தமோ மெய்யான அத்துவித நிலையான சுத்தாத்துவிதத்தைத் தேர்ந்த அளவைப் பிரமானத்தால் நிலைநாட்டும். மலத்தோடு கட்டுண்டுள்ள ஆன்மாக்களை அம்மலத்தினின்றும் களைதல் வேண்டி இறைவன் உயிர்களோடு கலந்து நிறலால் அவ்வுயிர்களையும், அவ்வுயிர்களுக்குப் பொருள்களை அறிவித்துத் தானும் உடன் அறிதலால் உயிர்களுக்கு உடனாயும், தான் முற்றறிவுடையனாய், தத்துவங்களால் விகாரப்படாதவனாய் ஒரு தனிப் பொருளாய் நிறலால் தான் யாவற்றிற்கும் வேறாயும் விளங்குகின்றான். ஆகவே இறைவன் உயிர்களிடத்து அத்துவிதமாய் அதாவது இரண்டறக் கலந்து இருக்கின்றான். உயிர்

உடம்புடன் கலந்து அதை எப்படி நடத்துகின்றதோ, அப்படியே இறைவன் உயிர்களோடு கலந்து படைப்பாதி தொழில்களை நிகழ்த்துகின்றான். எனினும் இறைவனும் உயிரும் ஒன்றாகா; ஒன்றாயின், அஃது இறைவனது முழுமுதல் தன்மைக்கு இழுக்காம். இறைவனும் உயிரும் வேறெனின், இருபொருளுக்கும் சம்பந்த மில்லாமல் போய்விடும். போகவே, சிற்றறிவுடைய உயிர்கள் இயங்கா. தனிப் பொருளாகிய இறைவன் உயிருடன் கலந்து நின்றால்தான் முத்தொழிலும் நடைபெறும். 'அத்துவித'மென்ற பொருளில் ஏகான்ம வாதிகள் 'கடவுள் உலகமா யிருக்கின்றான்' என்பர். ஏகம் என்பதும், இரண்டற்றதென்பதும் ஒரே பொருள் தருதல் இன்மையின் அஃது பொருந்தாது. 'ஏகம்' என்பதை உணர்த்த ஒரு சொல் இருக்க, அதை 'இரண்டற்றது' என்ற சொல்லால் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. மறை, 'ஏகம்' எனமொழிவது இறைவன் ஒருவனே என்பதைத் தான். அஃது உயிரைக் குறிக்காது; ஏனென்றால், உயிர் மலந்தோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் உயிர் இறைவனாக மாட்டாது. கடவுள் இன்றி ஒன்றுமில்லை என மறை மொழிவது என்னையெனின், அகர உயிர் இல்லாமல் எப்படி மற்ற எழுத்துக்கள் இல்லையோ, அது போலாம். "ஒன்று நீயல்லே அன்றி யொன்றில்லை" என்பது திருவாசகம். அகர உயிரின் துணைக் கொண்டே மற்ற எழுத்துக்கள் ஒலிக்கின்றன. உயிர்கள் இறைவன் துணைக் கொண்டே இயங்குகின்றன. அகரம் பிற எழுத்துக்களில் கலந்து அவைகளை இயக்குவதற்குப்போல் இறைவன் உயிர்களில் கலந்திருந்து முத்தொழில்களையும் நிகழ்த்துகின்றான். பிற எழுத்துக்கள் எங்ஙனம் அகரம் ஆகாவோ, அதுபோல் உயிர்கள் பதிப்பொருளாகா. ஆனால் உயிர் அவனை அடைந்து இன்புறலாம். அது சீவன் முத்தி நிலை. பாமுத்தி நிலையிலும் விளங்கும். "உயிர் தானும் சிவானுபவம் ஒன்றனுக்கே உரித்து" என்பது சித்தியார்.

திருவொற்றியூரில் திருமகிழின்கீழ்

இராஜாதிராஜன்

ஆளுடையநம்பி புராணம் கேட்டல்

[தி. கி. நாராயணசாமி நாயுடு]

ஒட்டக்கடத்தர் இயற்றிய தக்கயாகப்பரணி, இராசாசன் உலாநூற்களுக்கு நாயகனான இராசாசனுக்குப்பின் அரியணை ஏறியவன் இரண்டாம் இராஜாதிராஜன். இவன் திருவொற்றியூரில் திருமகிழின்கீழ் ஆளுடைய நம்பி புராணமான பெரியபுராணம் கேட்டமை அக்கோயில் சாசன மொன்றில் காணப்படுகிறது. இது தென்னிந்திய சாசன நூலின் ஐந்தாம் பதுமத்தி ஒன்றாகு. (No 1358). இதன் காலம் கி. பி. 1177. இவ்விழாவின் காலமும் நாளும் இதில் செதுக்கப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத் தகுந்தது. பெரியபுராண படனம் அசர் பெருமகனால் சிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதை

பிசுத்த கலகத்திற்கு இடமே யொழுகும். அத்தி - இத்திய நாய் அந்தி, ஒற்றைமை ஏற்பட என்னுபவர், இம்மாதிரியான கலக முண்டாகும் முறைகளில் தலையிடாது, நாம் உலகம் போற்றும் உத்தமர்களை எப்போதும் விளங்கும்படி, அங்கங்கு, தண்டாநாய் முன்னேற்றவகையத் தருத்த முறையில், கல்விச்சாலைகளேற்படுத்தக்கொள்கும்கேளும் பிரசாரம் செய்து, அவ்வாறே கலாசாலைகளைப்படுத்தி, அக்கலாசாலைகளில் நாட்டுப் பெருமை, மொழிப்பெருமை முதலியவைகளை அத்திண்டாததங்குப் போதித்து “கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின், திற்குஅதற்குத்தக” என்னுந் தேவர் வாக்குக்கு இலக்கியமாக அவர்கள் நிற்கும்படி. செய்வாரானால் “எக்குடி பிறப்பினும் யாவரே யாயினும், அக்குடியிற் கற்றோரை வருக என்பார்” என அதிசீராம பாண்டியாருளியபடி, உயர்ந்த வகுப்பார், அவர்களைத் தாமே வலிய அழைத்துத் தங்களைடு சமமான நிலையில் வைத்துக் கொள்வார்கள். அவ்வாறின்றி, சீர்திருந்தாப் பஞ்சமர்களைத் தேவாலயங்களில் விடுவதென்பது பொருத்தாத காரியமாகும். நாம் ஒரு சரில் பிரயாணஞ் செய்கின்றோமென வைத்துக்கொள்ளுங்கள் : அதுபோன்று, நாம் ஏறியுள்ள கம்பார்ட்மெண்டில் ஏறுவதற்கு, ஓர் ஆதித்திராயிடன், சிறந்த உடைகளை யணிந்த வனையும் நாகரிக முள்ளவனையும் வருவானானால், அவனை முன் பின் நாம் அறியாதவர்களா யிருப்பினும், நம்முடைய பெஞ்சியில், (Bench) அவனுக்கு இடங் கொடுக்கின்றோம். ஆனால், ஓர் உயர்ந்த ஜாதியான் அநாகரிகமாக வருவானானால், அவனை யெவ்வகையிலும் அங்கிருந்து தூரத்த முயல்கின்றோம். அதுபோல, நடக்கைக்குத் தக்கவாறு, நாகரிகமாக ஆகத், நாளே ஆதித்திராயிடருக்கும் நமக்கும் வேற்றுமை தோன்றுது. அவ்வாறு நாகரிகம் உண்டாவதற்குக் கல்விவேண்டும். ஆதலின், இம்முயற்சியில் கார்த்தி இறங்கி யிருப்பாரானால் அவரெண்ணம் கைகூடியிருக்கும்.

அந்நியநாட்டுக் கல்விமுறை நம் நாட்டில் ஏற்படவே, நம் நாட்டுக் கல்வி முறைகளெல்லாம் நடுவகையிடப்பட்டன. நம் நாட்டுக் கல்வி முறைகள் எத்தகைய சிறந்த முறையில் ஏற்படுத்தப் பெற்றிருக்கின்றன வென்பதை, துண்ணிதினராய்ந்தவரே யறிவர். ஆரம்பத்தில், காத்தற் கடவுளாகிய திருமாவின் திருநாமமும், ஒங்காரமும்; அதன் பிறகு ஆசிரிய வாழ்த்து. என்னே! நம் முன்னோரின் பாரந்த தெய்வக் கொள்கை! “ஹரி : ஓம், நன்றாக, குரு வாழ்க: குருவே துணை” என்பதன்றோ நம் இளஞ்சிறுர்களுக்கு ஆரம்பக் கல்வியும் கடவுள் வாழ்த்தும்! பின்பு, அஷ்டாப்யாச காலத்தும், ஐந்து வயதுடைய இளஞ் சிறுவர்கள் சிறிதுங் கஷ்டமுருவண்ணம், வாயைத் திறந்தால் என்ன ஒலி உண்டாகின்றதோ அது முதலெழுத்து. இவ்வளவு சிறந்த முறையில் சிறுவர்களுக்குப் போதிக்க ஏற்படுத்தப் பெற்றிருக்கும் இம்முறைகளெல்லாம் நங்கி, இப்போது ஏ (A) யும் பி (B) யும் அஷ்டாப்யாசம் ஆகின்றன. அதன் பிறகு புத்தகப் படிப்புக்குச் சென்றாலோ, லி ஏடி காத் (Cat)மும், ஆர் ஏடி ராத் (Rat)மும் சொல்லிக் கொடுக்கப் பெற்றுப், பூனையும் எலியும் சண்டையிடும் படம் முதலிற் போடப்பெற்ற பாடங்கள் போதிக்கப்படுகின்றன. இது இவ்வாறிருக்கத் தமிழ் வாசகங்களுள் அழைந்தாலோ, கணக்கிட முடியாத இலக்கண வழக்கள் நிறைந்த வாக்கியங்கள் மலிந்த புத்தகங்களை ஏற்படுத்தப் பெற்றிருக்கின்றன. அறிஞர்கள் எழுதிய வாசகங்கள் அறிஞர்களிடமே அமைந்திருக்க வேண்டியிருக்கின்றன.

தமிழ்நாட்டில் பண்டிதர் அருளுதவியால் மனநிலை மாறியிருப்பாரா—2.தலித் பத்திரிகைகள்.

[சே. சிவஞானம் பிள்ளை]

அகஸ்தியன்:--இவ்வப்பகுத்திற்கு வாகீசர் திருவாய் மலர்த்த தேவாரப்பதி
சங்கத்தில் ஆர்வான், யாதும் காவாக் கிடைத்தில. “அருந்தவத்தோர்
தெய்வத்தையும் ஆர்வான் தன்னை ஆராத இன்னமுதை அடியார் தம் மேல்
வருத் தவாய் தனிப்பாளை சமையன் நங்கை-மணவாள நம்பியை என்
மருதம் தன்னை” என்றும் தாண்டகத்தை ஒருவாய் பொருத்தலாம்
பொருள். இவ்வப்பகுத்தை மருது குறைமங்கலம் செப்பிரகாச சுவாமிகள்,

“தலைவரவரே சென்னைவா கங்குல்பாம்பு தொடர்மயங்கி
கனம் மாம்பல் பிணமெனப் பட்டார் பெருகிலர் கச்சகுலை
மடைவாளை மேலாகத் தீண்டாய்ந்த ஓரவனுயிர்
தலைவரவரே பரிசுத் திருபடிக்கா சினைமே”

என்றும், இவ்வழியாகவான் அன்பின் திறத்தை,

“சனகச்சுப்பில் பொருட்டெடுத்த தென்னொல் கென்னெறுடையான்
தனகச்சு செய்திருந் தாண்டக கெத்திது தாயலில்
தனகச்சு செய்திருந் அப்பூதி யைச்செக கெழுதும்
தனகச்சு செய்திருந் பாஞ்சன் கெத்தும் ஓமட்டறிந்தே”

“நாங்கள் எங்கள் தாய்நாட்டின் சுவை நுகர்ப்பதுதான்
நாங்கள் எங்கள் தாய்நாட்டின் கருணை நுகர்ப்பதுதான்
எங்கள் தாய்நாட்டின் கருணை நுகர்ப்பதுதான் எங்கள் தாய்நாட்டின்
கருணை நுகர்ப்பதுதான் எங்கள் தாய்நாட்டின் கருணை நுகர்ப்பதுதான்”

எனவும் சொல்லியிருக்கின்றனர். இந்த அப்புத்தத்தினையே பிற்காலத்துத்
த. பி. சொல்வதும்,

"தொழில் திட்டம் காங்கிரஸ் தலைமையிலே நெருக்கிச்சம்
தொடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. யோசனாபாணம்
தொகு அப்படித் தயாரித்திருக்கிறார்கள். காலகாலங்கு
அதாவது பதிகப்பாடம் அதாவது கண்டு கண்டு செய்யும்"

[illegible]

படிக்காசு பெறுதல்

திங்கடூரின் பிள்ளும்நிங்குத் திருப்புவனம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்
துக்கொண்டு திருவாதவூர் சார்த்தனர் வாசீசர். திருவாதவூர் அகன்று
திருப்புகழ்வரை சார்த்த அளவில் அங்கே எழந்த திரிபுருத்த ஞான வார
முதமுண்ட பிள்ளையார் திருநாவுக்கரசரை எதிர்த்தொண்டனர். இருபெருங்
குரவரும் அங்கே சிலநாள் முருகநாயனார் திருமடத்துத் தங்கியிருந்தனர்.
திருப்புகழ்வாருக்கு அருகேயுள்ள புண்ணியத் தலங்களைத் தரிசிப்பான்
வேண்டி இருபெரும் சமபாசிரியர்களும் திருவம்பர் திருவாகடர் முதலிய
தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவீழிமிழலையைச் சார்ந்து அங்கே சிலநாள்
தங்கி யிருந்தனர். அக்காலத்து மழை சுருங்கப் பஞ்சம் வந்தெய்தியது.
உயிர்களைல்லாம் இடர் உழந்தன. இதனை அறிந்த வீழியழகர் இருவர்
கனவிலும் எழுந்தருளி,

“காலநிலையால் உங்கள் கருத்தில் வாட்டமுநீ ரொணினும்
ஏவவும்மை வழிபடுவார்க் களிக்க அளிக்கின்றோ மென்று
கோலங்காண எழுந்தருளிக் குலவும் பெருமை இருவர்க்கும்
ஞாலமறியப் படிக்காசு வைத்தார் பிழலை நாபகனார்”

கிழக்குப் பீடத்தும் மேற்குப் பீடத்தும் வைத்த காதைக்கொண்டு
இருபெருங் குரவரும் அடியார்கட்கு எல்லாம் சோறிட்டனர். ஈசராம் பிழலை
இறையவரிடத்து ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருமாமகனார் என்னும் முறை
மையினால் காசவாசியுடன் பெற்றனர். வாசீசர் கைத்தொண்டாரும் அடிமை
யினால் வாசியில்லாக் காசு பெற்று உவந்தனர். காலந்தவறு நீங்கி மேகம்
பொழிய உலகம் சேஷமம் அடைந்தது. இறைவரும் படிக்காசு கொடுத்தலை
நிறுத்திவிட்டனர்.

அகச்சான்று:—இறைவன் தானே படிக்காசு கொடுத்தமையால் வாசீசர்
தாம் படிக்காசு வேண்டிப் பதிகம் பாடவில்லை என்பதே பொருத்தம். தனக்
குப் படிக்காசு கிடைத்தமையை வாசீசர்,

“பாடிப்பெற்ற பரிசில்பழங்காசு
வாடவாட்டந் தவிர்ப்பார் அவரைப்போல்
தேடிக்கொண்டு திருவாய் மூர்க்கேளோ
ஒடிப்போந்திங் கொளிர்த்தவா ரென்கொலோ”

என்னும் திருப்பாட்டில் குறிப்பித்திருக்கின்றனர். தமிழ் வேத வியாச
ராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள்,

“பாடிய செந்தமிழாற் பழங்காசு பரிசில்பெற்ற
நீடிய சீர்த்திருஞான சம்பந்தன் நிறைபுகழால்
தேடிய பூந்திருநாவுக் கரசோடு எழின்மியிலைக்
கடிய கடட்டதி னாளுளதாய்த்(து) இக்குவலயமே”

என்று எடுத்துரைத்தனர். துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும்,

“கொள்ளைக் கதிர்முத்தின் பந்தருஞ் சின்னமும் கொள்ளுமொரு
பிள்ளைக் கதூதகும் நாவரசாய் பெருந்தகை யோப்
கள்ளைக் குவளைபுமிழ் விழியிற் படிக்காசு ஒன்றுநீ
வள்ளைக் குழையுமை பங்காளர் கையிலென் வாக்கினையே”

என்று துதித்திருப்பதும் போற்றற்பாலதே யாம். .

கதவு கடுகத் திறத்தல்

திருவீழிமிழலையில் தங்கியிருந்த இருபெருங்குரவரும் அத்தலத்தை
அரிதின் நீங்க வேதாரணியம் சென்றனர். அங்கே மறைகள் அர்ச்சனை

பெரும்பகுதித் திருப்பாழ்ந்த தான் முதல் கதவு அடைபட்டிருப்பதையும், பெருகு வாயில் பெற்று அடியார் உன்னை சொல்கின்றார்கள் என்பதையும் திருப்பெருந்தாழும் உணர்ந்து கொண்டனர். ஆளுடைய பிள்ளையார் அப்போது கோரி, 'தேவோயர் உன்புக்கு இறைவனை இறைந் தக் கதவு திருப்பாழ்நீக்கப் பாடி' என்பனர். வாசே, தும் பதறக் காட்டுறை வாய் பதறுகின்ற கதவும் திருப்பாழ்ந்த தாழ்வு கருவியை கொடியுப்படி 'பண் டாப் போய்ப்பெரியாளுடைய பிள்ளை' என்றும் திருப்பதிசம் திருவாய் மலர்க் கதவினும், திருக்கதவும் பிழைக்கப்பாடி. ஆண்ட அரகம் சிவக்கன்றும் பிழைத்தாது இறைவனைத் தரிசித்ததும் புறம் போந்தனர். புறம்பே போந்த தாயா, சிவப்பன்றை கொரி, 'திருக்கதவும் அடைபட்டும்படி திரும் பாடி. அடியார்' என்ற சொல்லார். ஓனையப்பதும் பெருமாளார் பதிகம் பாடத் திருக்கதவும் அடைத்தது.

அகத்தாரன்று : "கண்ணி னுறையைக் காணக் கதவினைத் - திண்ண பாதத் திருக்கதவுப் பெயர்னை" என்பதனால் தான் கதவு திருக்கப் பாடின வாய்நும், 'திருப்பாழ்வுடைய என்னைவந்த செத்தமிழ்-உறைக்கப்பாடி. அடைப் பித்தா குக்கின்பு' என்ற அருவினையால் கதவு முடினமைக்கும் பெரிய பாத்நாள் திருப்பதிசை கிடைத்தன. இவ்வற்புத்ததினை நமது இறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்,

"காலி மருத்தி கொடு மான்றினைத் தானெனமொர்
கோயிலினைத் தோழன் கொண்டிருக்க
வாயிலி னுணவ மாகுங் கபாடமும் மன்றிருந்து
கோயிலி மாரிப கொல்லிது காட்டின் கொக்குகழிகே."

என்று வியந்து அதித்திருக்கின்றனர்.

வாய்முருக்குச் சேல்லுதல்

ஓனையப்பதும் பெருமான் வேண்டுகோட்டு இணங்கித் தான் திருக் கதவும் காப்பு நீக்க, 'பண்ணி வேர்மொழி யாலுமை பங்கொ' என்னும் பதிகம் பாட, அப்பதிசத்தில் ஒன்பது செய்யுள் முடியும்வரையும் கதவு காப்பினைத் திருக்கவும், 'இரங்க மொன்றிலிர் எம்பெரு மானிரோ' என்னும் திருப்பாழ்ந் செய்யுள் பாடிய பிறகே திருக்கதவுக் காப்பு நீக்கியது. ஆளுடைய பிள்ளையார் அடைக்கப் பாடிய தேவாப் பதிசத்தின் முதற்செய் யுள் பாடிய அருவினையே கதவும் அடைத்துக்கொண்டது. வாசேர் தாம்பாடி அரிதில் திருக்கவும், ஆளுடைய பிள்ளையார் பாடி எளிதில் அடைக்கவும் திருப்பதியைப் கருதி, 'அம்பர் திருவுள்ளம் அறிபாது அயர்க்தேன்' என்று கண்ணித் திருமடத்தில் தர்பால் அறிதாயில் அமர்ந்திருந்தனர். வாசேர் கருத்தத்தான் உறந்துவதைக் கண்ட அடியார்க் கெளியவராம் சிவபெரு மான் அவர் கணவில் 'பொன்னின்மேனி வெண்ணிற் புனைந்த' கோலத்தி னிதே போத்த, 'வாய்முரில் ிழப்போம் தொடரவர்' என்று அருளிச்செய் தனர். வாசேர் உடனே வித்திது எழுந்து, "மன்னு மாமறைக் காட்டு அணைநூர் - உன்னை உன்னை உருக்குகின் நெனுக்குத் - தன்னை வாய்முர்த் திவ்வை மாசொல்லி - என்னை வாகென்று போனா தென்கொலோ" என் னும் திருப்பதிசம் பாடி அவரின் செத்தனர். பின்சென்ற வாசேர் இறை வனைச் சமீபிக்கப் பெற்றினர். அளித்தே காட்சி கொடுப்பவர்போல ஆதி ழுத்தித் திருப்பென்னிசெய்வில் ஒன் அடைடி அதனுட்புகுந்தனர். வாசேரும் கருத்துப் பதினார்.

(சேட்டம்)

உமாபதிசிவனார் திரட்டியருளிய அருள்முறைத் திரட்டு உரை

[மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை, பி. ஏ.]

(மலர் ௨, இதழ் ௫, 128-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கூ. அறியுநெறி

புலன்களைப் போகநீக்கிப் புந்தியை யொருங்கவைத்து
இனங்களைப் போகநீன் நிரண்டையும் நீக்கியொன்றாய்
மலங்களை மாற்றவல்லார் மனத்தினுட் போகமாகிச்
செவங்களைக் களைவர்போலும் திருப்பயற் றுரானோரே.

ருக

(உரை) திருப்பயற்றாரன் - திருப்பயற்றார் என்னும் தலத்தில் திருக்கோயில் கொண்டெழுச்சுருளி யிருக்கின்ற சிவபெருமான் ; புலன்களைப் போகநீக்கி (உம்) - தங்கள் ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்களை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாமற் றடுத்தும் ; புந்தியை ஒருங்கவைத்து (உம்) - புத்தி, இந்திரியங்களோடும் இந்திரியங்கள் விடயங்களோடும் சென்று விடய ஞானம் உண்டாகாதபடி தங்களிடத்தில் (ஆன்மாவின்) புத்தியானது ஒடுங்கும்படி செய்தும் ; இனங்களைப் போகநீன்று (உம்) - அவ்வாறு புத்தி ஒடுங்கியதால் அப்புத்தியிலிருந்து காரியப்பட்டு அகற்ரு இனங்களாயுள்ள தன்மம் (அறம்) ஞானம் (அறிவு) வைராக்கியம் (வெறுப்பு) ஐசுவரியம் (செல்வம்) அதர்மம் (மறம்) அஞ்ஞானம் (அறியாமை) அவைராக்கியம் (விருப்பு) அனைசுவரியம் (வறுமை) ஆகிய எட்டுப் பாவகங்களும் அப்பாவகங்களாகிய ஐம்பது சித்திகளும் அவற்றின் விரிவு களுமாகிய எல்லாம் தங்களைவிட்டுப் போகும்படி செய்து அவற்றைத் தூக்கப்படாது நிலைத்து நின்றும் ; இரண்டையும் நீக்கி (உம்) - இங்ஙனம் தங்களிடம் ஒடுங்கிய தத்துவங்களாலாகிய கருவி அறிவையும் (பாசஞானத்தையும்) கருவி அறிவு நீங்கிய பொழுது உயிர் அறிவு முனைத்து நில்லாதபடி அவ்வுயிர் அறிவையும் (பசுஞானத்தையும்) தங்களிடமிருந்து பற்றா நீக்கி ; ஒன்றாய் (உம்) - இங்ஙனம் கருவி அறிவும் உயிர் அறிவுமாகிய இரண்டும் நீங்கியபொழுது காணும் அருட்பேரொளி அறிவுக்குள் அடங்கி அதனுடன் வேறா ஒன்றாகி (சுமமாகி)யும் ; மலங்களை மாற்றவல்லார் - ஆனவம் கன்மம் மாயை என்னும் மூன்று மலங்களையும் நீக்கவல்ல அடியார்களுடைய ; மனத்தினுள் போகம்ஆகி - தெள்ளறிவு விளங்கப் பெற்ற நாய உள்ளத்தில் பேரின்பப் பொருளாய் நிறைந்தும் ; சினங்களை மாற்றவல்லார் - பிரார்த்த வினைப் பயனாகத் துன்பம் நுகர நேரின் அத்துன்பத்தின் மேல் வெறுப்புக்கொண்டு உள்ளத்தில் எழக் கடவதாகிய எதிர்ப்புகளை (reaction) ஒழிக்கவல்லவர் ஆவர்.

(விளக்கம்) திருப்பயற்றாரனார் மலங்களை மாற்றவல்லார் மனத்தினுட் போகமாகிச் சினங்களைக் களைவர் என்று பொருள் முடிபு செய்யக். அடியார்கள் எங்ஙனம் மலங்களை மாற்றவல்லார் என்பதற்குப் புலன்களைப் போகநீக்கியும் புந்தியை ஒருங்கவைத்தும் இனங்களைப் போகநீன்றும் இரண்டையும் நீக்கியும் ஒன்றாயும் மலங்களை மாற்றவல்லார் என்றும் பொருள் முடிபு செய்யக். போக, நீக்க, ஒருங்கவைத்து, போக என்று, நீக்கி, ஒன்றாய் என்ற வினையெச்சங்கள் மாற்ற என்ற வினை எச்சத்தைக் கொண்டு முடிந்தன. மாற்ற என்ற வினை யெச்சம், வல்லார் என்ற குறிப்பு வினையாலினையும் பெயரில் அடங்கி யிருக்கிற வல்லார் என்ற குறிப்பு வினை முற்றைக் கொண்டு முடிந்தது. புலன்களைப் போகநீக்க - புலன்கள் - இந்திரியங்கள் தங்கும் இடங்கள். அது இங்கே ஆகு பெயராய் இந்திரியங்களைக் குறிக்கின்றது. இனம்பற்றி இந்திரியங்களுக்கு உடனாய் நின்று அனை செய்யும் தல தன்மத்திரைகளும் சூக்கும் தன் மாத்திரைகளுள் கொள்க. புலன்களை என்ற சொல்லைப் புலன்களினது என்ற ஆறும் வேற்றுமைக்கு உருபு மயக்கமாகக் கொண்டும் இந்திரியங்களை போகம் அதாவது இந்திரியங்களை நுகரப்படும் விடய போகக்களை நீக்கி என்று பொருள் கூறிலும் பொருந்தும். நீக்கி என்ற வினை

[illegible]

பிஞ்சு” எக். உ. வெள்ளை போதம் 11 ம் குத்திப் வெண்பா உறுதல் காண்க. பிஞ்சு களை மாற்றியல்வர் - சினம் என்ற சொல் இங்கே பிரசுத்தம் விடையின் படிபடக்கூடாது என்பதற்காக பேரின் அதனை உள்ளத்திலுள்ளுஞ் சினங்கொண்டு வெறுத்து எதிர்த்தல் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டது. இந்த எதிர்ப்பு (reaction) உன்னதம் எழும் சினம் காரணமாக உண்டாதலின் அது சினம் எனக் கூறப்பட்டது. எதிர்ப்பு என்ற காரியம் சினம் என்ற காரணமாகக் கூறப்பட்டது. இந்த எதிர்ப்புகள் பலவாறாக எழுதலின் சினங்கள் எனப் பன்மைபாற் கூறப்பட்டது. திருஞானசம்பந்த அடிகள் சீனம்மலி அறுபகை என்று காமம் குரோதம் மோகம் லோபம் மதம் மாற்சரியம் என்னும் ஆறு குற்றங்களிலும் சினம் மலிந்திருப்பதாகக் கூறுதல் காண்க. (திருச்சிவபுரம் பதிகம் 5-வது பாட்டு) சிவபெருமான் தாம் அடியார்களுக்கு அருளிய பதிஞானத்தினால் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் சிவபொகமாய் விளங்குதலினால் விரும்பு வெறுப்புக்களால் உண்டாகும் எதிர்ப்புகள் எழுமாட்டா என்பது கருத்து. உள்ளத்தில் புறம் நோக்கும் எதிர்ப்புகள் முற்றிலும் நீக்கினாலன்றி அதனிடத்தில் துவந்துவ மொழிந்து சிவபோக உணர்வு உண்டாகமாட்டாது.

பொதிப் புலன்களைப் போக்கறுத் துள்ள ந்தை

நெறிப்படுத்து நினைந்தவர் சிந்தையுள்

அறிப்புறு மமுதாபவ னேகம்பம்

குறிப்பினுற் சென்று கூடித் தொழுதுமே.

ருஉ.

(உரை) உள்ளத்தைப் பொதிப்புலன்களைப் போக்கு அறுத்து - உள்ளத்தை ஐந்து பொதிகளின் வழியாய் விடயங்களிடத்துச் செல்லுதலை அறவே ஒழித்து; நெறிப்படுத்து - சிவபெருமானிடத்துச் செல்லும் வழியிற் பொருந்தும்படி செய்து; நினைந்தவர் சிந்தையுள் - அவனையே எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறவாது தூய உள்ளத்தில்; அறிப்புறும் அமுதாயவன் - (பேரின்ப) உணர்வை அடைவிக்கும் அமுது போன்று பேரின்பப் பொருளாயிருக்கிறவனாகிய; ஏகம்பம் - திருக்கச்சியில் (காஞ்சிபுரத்தில்) சோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிற ஏகம்பநாதனை; குறிப்பினுற் கூடிச் சென்று - அவனுடைய திருவடிகளைச் சேர்தல் என்னும் மனதால் உணரப்படும் ஒரே கருத்துடன் (அடியார்களாகிய நாமெல்லோரும்) சேர்ந்து; தொழுதும் - வணங்குவோம், (வம்மின்.)

(விளக்கம்) பொதிப்புலன்களை பொதி - இந்திரியங்கள்; புலன்களை - விடயங்களிடத்து; வெற்றுமை உருபு மயக்கம். போக்கு அறுத்து - உலக நெறியை முற்றிலும் விட்டு; போக்கு அறுத்து - முதனிலைத் தொழிற் பெயர்; செல்லுதல்; படுதல். பொருந்தல் படுத்தல் பிறவினை; பொருந்தும்படி செய்தல் நெறிப்படுத்து - வீட்டு நெறியிற் செலுத்தி; நெறிப் படுத்து என்ற இரண்டு சொற்கள் ஒரு சொல் நீர்மைப்பட்டு செய்து என்னும் வினையெச்சவாய்ப்பாட்டு வினைமுற்றாய் நினைந்தவா என்ற வினையாலிணையும் பெயர்ச் சொல்லில் அடங்கியிருக்கிற நினைந்து என்ற வினை பெச்சும்கொண்டு முடிந்தது. சிந்தை - உள்ளம், சிந்தை என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். அறிப்பு உறும் அமுது ஆயவன் - அறிப்பு - உணர்வு. உறும் - அடைவிக்கும். பிறவினைப் பொருளில் வந்தது - அமுது ஆயவன் - பிறப்பு இறப்புக்களை நீக்கும் இன்பப் பொருளாயுள்ளவன். “மத்தக்கு சேர்தனி நோக்கின்ன வாக்கிறந்துறமுதே - யொத்த கஞ் சேர்ந்தென்னை யுய்யநின்றோன்” என்று திருக்கோவையார் 106-வது பாட்டு கூறுதல் காண்க. முன்னைய 51-வது பாட்டில் ‘மனத்தினுட் போகமாகி’ என்பதும், இப்பாட்டில் ‘அறிப்புவும் அமுதாயவன்’ என்பதும் ஒரே பொருளன. 51-வது பாட்டில் ‘மனத்தினுட் போகமாகி’ என்பதற்குக் கூறிய கருத்துக்களை இதற்கும் கொள்க.

தெய்வநாடு என்பது அந்நாட்டிலுள்ள தெய்வநாடு முற்றமேயாகியுள்ளதென்பது
தெய்வநாடு என்பது அந்நாட்டிலுள்ள தெய்வநாடு முற்றமேயாகியுள்ளதென்பது
தெய்வநாடு என்பது அந்நாட்டிலுள்ள தெய்வநாடு முற்றமேயாகியுள்ளதென்பது
தெய்வநாடு என்பது அந்நாட்டிலுள்ள தெய்வநாடு முற்றமேயாகியுள்ளதென்பது

® 此

[illegible]

சாரியை, கணவின் தலை சிலைமாரம் வெற்றுவமை அருடி, என் தொழில் புற்கு-வைத்தொழு தென் + கு. கு - சாரியை, பஸ்காலம் - 'பஸ்காலம்' என்பது எக்காலத்தையும் குறித்தல்போல பஸ்காலம் என்பதும் எக்காலத்திலும் என்று பொருள்படும். பின்னான் - இப்படிபற்றி அல்ல, தொனிவுபற்றி நீதி காலத்தாற் கூறப்படலது இந்த காலத்தாற் கூறப்பட்டது. இருள் மல நிலைக்குக்கீழ் 32-வது பாட்டு "உள்ளத்தே நிற்றி பெண்கள் எந்தே நிற்றி" என்று கூறுதலாலும் அருள் நிலைக்குக் கீழ் 35, 37 பாட்டுகள் "உத்த" புறம்பபம் கம்முரென்று போயிருரே" என்று கூறுதலாலும் 38-வது பாட்டு "உள்ளரோமென்று நீர்வா" என்று கூறுதலாலும் அருளுரு நிலைக்குக்கீழ் 47-வது பாட்டு "புல்லிய மனத்துக் கோயில் புக்கோன்" என்று கூறுதலாலும் அறியும் நெறிக்குக்கீழ் இந்த 53-வது பாட்டு "நெஞ்சிடை நிறைகலான் பஸ்காலமும் நீர்வா எனே" என்று கூறுதலாலும் விளங்குகிற வெற்றுவமைக் கருத்துக்களின் அடிமை கோக்குக. இவ்வேற்றுவமைக் கருத்துக்கள் பல்வேறு நிலைகளிலுள்ள உயிரின் பக்குவங்களுக்கு ஏற்ற இறைவனது அருட்செயலைக் குறிக்கின்றன.

உன்மத்தக மலர்குடி யுலகந்தொழச் சுடலைப்

பன்மத்தகங் கொண்டு பல்கடை தோறும் பவிதிரிவான்

என் மத்தகத்தே யிரவும்பகலும் பிரிவாரியான்

தன்மத்தகத் தோரிளம் பிறைகுடிய சங்கரனே.

ருப

(உரை) தன்மத்தகத்து ஓர் இளம்பிறைகுடிய சங்கரன் - தனது சென்னி மேலே மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனைத் தரித்திருக்கின்ற சிவபெருமான்; உன்மத்தகம் மலர்குடி - ஊமத்தம் பூக்களையும் அச்சென்னியின்மேல் அணிந்துகொண்டு; உலகம்தொழ - உலகத்திலுள்ளார் வணங்கி நிற்க; சுடலைப் பன்மத்தகம் கொண்டு - சுடுகாட்டிலுள்ள பற்களோடு கூடிய தலையோட்டைக் (கையில்) வைத்துக்கொண்டு பலி பல்கடை தோறும் திரிவான்-பிச்சை எடுத்ததற்காகப் பல மனைவாயில்தோறும் சென்று திரிகின்றான்; என் மத்தகத்தே பகலும் இரவும் பிரிவு அரிபான் - (அவன்) என் மனத்தினிடத்துப் பகலும் இரவுமாகிய எக்காலத்திலும் பிரியாமலிருக்கின்றான்.

(விளக்கம்) சங்கரன் வடமொழிச் சொல். சம், இன்பம், கரன், செய்கின்றவன், உயிருக்கு இன்பத்தைச் செய்கிறவன்; பல+மத்தகம்=பன்மத்தகம் மத்தகம் என்பது தலை. அது இங்கே தலையோட்டைக்குறிக்கிறது. சிவபெருமான் பிரமனது தலையோட்டில் பலி எடுக்கின்றான் என்பது புராண வரலாறு. பலிதிரிவான் - பலிக்குத் திரிவான்; பலி எடுத்தற்குத் திரிவான். என் மத்தகத்தே மனத்தகத்தே என்பது, எதுகைபற்றி மத்தகத்தே எனக் குறுகின்றது. குறுக்கல்விகாரம். அரிபான் - அருமை என்ற பண்புப் பெயர் அடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினை முற்று. பிரிவு அரிபான் - இங்கே அருமை இன்மை என்னும் பொருள்பட நின்றது, எக்காலத்திலும் பிரியமாட்டான்.

புள்ளுவர் ஐ வர்கள்வர் புனத்திடை புருந்து தின்று

துள்ளுவர் குறைகொள்வர் தூநெறி விளையவொட்டார்

முள்ளுடை யவர்கள் தம்மை முக்கனான் பாதநீழல்

உள்ளிடை மறைந்து தின்றங்குணர் வினாள்யம் லாமே.

ருரு

(உரை) புள்ளுவர் ஐவர் கன்வர்-ஐம்பொறி வேடர்களாகிய ஐந்து திருடர்கள்; புனத்திடைப் புருந்து தின்று - உலகமாகிய பாச நிலக்காட்டில் சென்று தின்று; துள்ளுவர் குறை கொள்வர் - வீட்டு நெறியிலொழுகும் மாந்தராகிய அழிப்போக்கரிடம் குதித்து

சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்தமெய்ப் பரம்பொருள்
சேர்வார்தாமே தானாகச் செய்யுமவ னுறையுரிடம்
கத்திட்டோர் சட்டங்கங் கலந்திலங்கு நற்பொருள்
காலையோ வாதார்மேவுங் கழுமல வளநகரே.

ருக

(உரை) பகைஅறும்வகை நினைய - காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மார்ச்சரியம் என்னும் ஆறுபகைகளும் அறவே நீங்கும் வண்ணம் நினைந்து; பார்த்த ஐம்புலன்கள் வாய்ப்பாலே போகாமே - உலக போகவியங்களிற் பார்த்து செல்வின்ற ஐந்து பொறிகளிடத்துச் சிறிதும் செல்லாமல்; முத்திக்கு இக்கத்தே முடிக்கும் முக்குணங்கள்வாய்-வீடுபெற்றிற்குத் தடையினையே விளைக்கும் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணங்களிடத்து; மூடா(தும்) ஊடா(தும்) - மறைவுபடாமலும் பிணங்காமலும்; காவா - தங்களைக் கீர்த்தும்; நால் அந்தக்கரணமும் ஒரு நெறியாய் - மனம், அங்காரம், புத்தி, சித்தம், என்றிற் நான்கு அந்தக்கரணங்களையும் ஒங்கிச் சித்தம் (சிந்தை) என்ற ஒரு வழிப்படுத்திச் சிந்தைசெய்து; சித்திக்கே உய்த்திட்டு (உம்) - மெய் அறிவு பெறுதற்கே செலுத்தியும்; பேர்ப்பத்தி வித்திட்டு (உம்) - போன்பு ஆவிய விதையை விதைத்தும்; திகழ்ந்த மெய்ப்பரம் பொருள் சேர்வார் - அவ்வாறு செயத் தன் பயனாகத் தங்கள் உள்ளத்திலே அருளொளியாய் விளங்குகிற உண்மையாயும் மேலானதாயுமுள்ள பொருளை இடைவிடாது நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற அடியார்களை; தானாகச் செய்தவன் உறையும் இடம் - தன்னோடு இரண்டறக் கலக்கும்படி செய்திரு சதாசிவமூர்த்தி (இலிங்க வடிவில்) திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி இருக்கும் இடமானது; கத்திட்டோர் - அருள் தூல்களைக் கற்றக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த பெரியார்; சட்டகம் - தங்களுடைய செம்மை அறிவுடன்; கலந்து இலங்கு பொருள்கால் - அத்துவிதமாய்ச் சேர்ந்து விளங்கும் நற்பொருளிடத்து; ஓவாதார் மேவும் - (இடையறாது சிந்தை செய்தலை) ஒழியாதவராகி உறைகின்ற; வளம் கழுமல நகரே - செழிப்பான திருக்கழுமலம் நகர் ஆகும்; ஆகையாலே அடியார்களை திருக்கழுமலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சதாசிவப் பெருமானைத் தொழுது உய்மின் என்பது குறிப்பெச்சம்.

(விளக்கம்) பகை அறும் வகை நினையா - இங்கே கூறப்பட்ட ஆறு பகைகளும் பிரகிருதி மாயைப் போகத்தின் உன் முகத்திற்கு ஏதுவாகிய அவிச்சை, ஆங்காரம், அவா, ஆசை, கோபம் என்னும் பஞ்சக் கிலேசங்களுள் அடங்கும். மோகம் - அவிச்சை; மதம் - ஆங்காரம்; காமம் - அவா; உலோபம் - ஆசை; குரோதமும் மார்ச்சரியமும் கோபத்திலடங்கும். பின்னே கூறப்படுகிற ஐம்புலனடக்க முதலியனவெல்லாம் பஞ்சக்கிலேசங்களை ஒழித்தற்கு ஆதலின் 'பகையறும் வகை நினையா' என்றார். பார்த்த ஐம்புலன்கள் வாய்ப்பாலே போகாமே (உம்) - புலன்கள் என்ற சொல்லுக்கு மேலே 51-வது பாட்டின் கீழ்க் கூறிய குறிப்புரையைக் கொள். வாய் - ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. பால் - பகுதி; ஒரு சிறிதும்; ஏ. அசை; போகாமே - போகாது; மே என்பது எதிர்மறையிடத்து வந்த வினைபெச்ச விருதி. தொக்கி நின்ற 'உம்' விரித்துக்கூறப்பட்டது. முத்திக்கு இக்கத்தே முடிக்கும் - இக்கு+அத்து+ஏ=இக்கத்தே; இக்கு - தடை; ஏ - தேற்றப் பொருளில் வந்தது - முத்திக்கே என்பதிலுள்ள ஈற்று ஏகாரம் அசை. முக்குணங்கள் வாய். வாய் - ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. மூடா, ஊடா - மூடா, ஊடா இரண்டும் எதிர்மறையினை யெச்சங்கள். இரண்டிலும் 'த்' விருதிகள் தொக்கி நின்றன. என்'உம்'களும் தொக்கி நின்றன. முக்குணங்கள் வாய் மூடாதும் முக்குணங்கள் வாய் ஊடாதும் என விரிக்க. வாய் - ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. முக்குணங்கள் வாய் மூடல் என்பது ஆன்மா. முக்குணங்களிடத்து மறைந்து அவைகளின் மயமாய் விளங்கல். பிரகிருதி மாயா தத்துவங்கள் ஆன்மாவை உலகவிய போகம் நுகரும் தன்

மையிற் செலுத்தும் குண மயமாயிருத்தலின், முக்குணங்கள் வாய் மூடா என்றார். முக்குணங்களைய வடல் என்பது முக்குணங்களுடன் பிணங்கி எதிர்த்தல் (Opposition). மூடலும் வடலும் ஆகிய இந்த இரண்டு நிலைகளும் இன்றி முக் குணங்களும் தங்கள் சேட்டைகள் முற்றிலும் ஒழிந்து ஆன்மாவின் கண் அடங்கி நிற்கல் வேண்டும் என்பார், முக்குணங்கள் வாய் 'மூடா', 'வடா' என்றார். சாவா - செய்து என்ற வாய்ப்பாட்டு வினையேச்சம். எண் உம்மை தொங்கி நின்றது. நால் அந்தக் காணமும் ஒரு கெறியாய்-கான்கு அந்தக் காணங்களும் உலக போக நுகர் வின்கண் நான்கு கெறிகளிற் சென்று விடவித்தல் போல் அல்லாமல் மெய்ப்பொருளைச் சிந்தித்தற் றெழிலைச் செய்யும் சித்தம் (சிந்தை) என்ற ஒரு கெறிப்பட்டு "அளப்பரும் காணங்கள் நான்கும் சிந்தையேயாக" என்று செக்கிழார் அடிகள் பெரிய புராணத்தில் கூறியருளினமை காண்க. அல்லாறு நான்கு அந்தக் காணங்களும் ஒரு கெறிப்பட்டு ஆன்மாவிற்குள் அடங்கி ஆன்மா சிவத்தைச் சிந்திக்கவல்லியாயின் அதன் சிந்தையில் அருள் ஒளி விளங்கி சென்றித் அறிவு உண்டாகாது ஆதலின், ஒரு கெறியாய் என்றார். சித்திக்கே உய்த்திட்டு (உம்) - சித்தி என்பது இங்கே மெய் அறிவைக் குறிக்கிறது. ஏ தேற்றப் பொருளில் வந்தது. உய்த்திட்டு என்பதற்குப் பின் என் 'உம்' தொங்கி நின்றது. பேர்ப்பத்தி வித்திட்டும் - பத்திப்பேர் என்பதனைப் பேர் பத்தி என மாறுக. பேர் - பெரிய; பேர்ப்பத்தி - போர்ப்பு; உலக கெறியில் காணப்படும் எக்கெசப்பட்ட அன்வினின்றும் பிரித்தற்கு "பேர்ப்பத்தி" என்றார். உயிரில் பொருள் உயிர்ப்பொருள் ஒன்றினையும் பற்றாது சிவம் ஒன்றையேயொற்றி நிற்கும் அன்பு போர்ப்பு ஆகும் (Absolute impersonal love) உலக விடயங்களைப்பற்றி நிகழும் ஞானரூபமாய் புத்தி தத்துவத்தின் அராக நீர்மியபொழுது முத்திக்கால் எல்லா அளவும் நீலகாது நிற்கும் வாதஞரூபமாய்ப் பொதுமையில் நிகழும் அராக தத்துவ அராகம் உலக விடயங்களிற் செல்லாது சிவத்தினைப்பற்றும் சிவஅராகமாய் வெளிப்பட்டு இச்சா ரூபமாயுள்ள ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியை முத்திக்கு எதுவாகிய சாதகங்களிற் செலுத் ததனால் பத்திப்பேர் வித்திட்டிட்டு என்றார். இவ்வுண்மை சிவஞான பாவியத்திலும் (156, பக்கம்) பெளஷ்கா ஆகமத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. திகழ்ந்த மெய்ப்பரம் பொருள் சேர்வார்தாமே - திகழ்ந்த - இயல்புபற்றி இந்த காலத்தாற் கூறப்பட்டது - மெய்ப் பரம்பொருள் - என்பதை மெய்ப்பொருள் பரம்பொருள் என விரிக்க. நிலையில்லாத உலகப் பொருளினின்றும் பிரித்தற்கு மெய்ப்பொருள் என்றும், உயிர்ப்பொருளினின்றும் பிரித்தற்குப் பரம்பொருள் என்றும் கூறினர். சேர்தல் என்ற சொல்லுக்கு இடை விடாது நினைத்தல் என்று பரிமேலழகர் திருக்குறள் முதல் அதிகாரத்தில் கூறியிருத் தல் காண்க. தாமே - தாம் அசை நிலை. ஏ - பிரிநிலைப் பொருளில் வந்தது. தானாகச் செய்தவன் உறையும் இடம் - தானாகச் செய்தவன் - இருவேறு பொருள்களாயிருக்கிற தானும் (சிவமும்) அடியார்களும் வேற்றுமையின்றி ஒன்றெனும்படி அத்துவிதமாய்ச் சேரும்படி செய்கிறவன். சிறப்பு இயலில் மெய்ப்பரம் பொருளாயுள்ளவனே, பொது இயலில் திருக்கழுமலத்தில் சதாசிவ ஷடவிதம் விளங்குகின்றான் என்பார், "மெய்ப் பரம்பொருள் சேர்வார் தாமே தானாகச் செய்தவன்" என்று கூறினர். கத்திட்டோர் என்பது கத்திட்டோர் என்று எதுகை கோக்கித் திரிந்தது. இடு - துணைவினை கற் றோர் முதல் மூன்று அடிகளிலும் சேர்வார் வரை அடியார்களைப்பற்றிச் கூறப்பட்ட கருத்தின்கண் 4-வது அடியில் கத்திட்டோர் என்ற சொல்லாற் கூறப்பட்டன. சட்ட மகம் - சட்டம+கம்=சட்டங்கம். சட்டம் - செம்மை; கம் - அறிவு. சட்டங்கம்=செம்மை அறிவு. சிவத்தினையே கோமையாய் நினைப்பும் மறப்புஅறவினைக்கும் அறிவு; கலந் திலங்கும் கற்பொருள் காலே - கற்பொருள் - கலமாகிய இன்பத்தினையே உயிர் களுக்கு எப்பொழுதும் செய்கின்ற பொருள்; கால் வழாம் வேற்றுமை யுருபு; ஏ - அசை. மூன்றாவது அடியில் திகழ்ந்த மெய்ப் பரம்பொருள் என்பது கான்காவது அடியில் 'இலங்கும் கற்பொருள்' என்றும், மூன்றாவது அடியில் 'தானாகச் செய்யும்' என்பது கான்காவது அடியில் 'கலந்த' என்றும் கூறப்பட்டன. ஒவாதார் ஒவதல் - ஒழிதல் - (சித்தித்தல்) ஒழியாதாராதி அதாவது இடையறாது சிந்தித்தக் கொண்டிருக்கிற வர்க்காதி. மூன்றாவது அடியில் சேர்வார் என்பது கான்காவது அடியில் ஒவாதார் என்றும் கூறப்பட்டது. இந்த ஆயிர சந்தத் தேவாப்பாட்டில் முதல் மூன்று அடிகளும், அடியார்களுடைய அக இலக்கணம் கூறி அத்தகைய அடியார்களுக்கு அருள் செய்யும் திருக்கழுமல சாதருடைய பெருமையும் கூறுகின்றன.

திருப்பாதிபிப்புவீழர் ஞானியார் மடாலயம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சிவசண்முக மெய்ந்நூன சிவாசாரிய சுவாமிகள்